

Copia fot. de La Alhambra

Teresa Bordas

Es del género petit una aplaudida cantant, perqu' ella l' ha convertit en un género molt gran, qu' honra li dona y profit.

COSAS DE L' ANY 1800

En la historia del Temps, es un sigle un període relativament curt, puig ab tot y ser molt breu la nostra existencia, han sigut molts los individus qu' han alcansat los cent anys.

Pero passar una revista detallada als aconteixements desenvolupats en un sigle y á las modas adoptadas en igual temps, seria, no obstant, feyna complicadissima.

Si de sopte podiam veure en nostres carrers y passejos usadas las modas del any 1800, quedariam assombrats.

D' un elegant de últims del sigle passat á un gomós d' ara; no n' hi va poca de diferencia.

Lo que allavors *vestiu*, seria tingut avuy per ridicul y viceversa.

Los ciutadans de l' any 1800, portavan una casaca estreta y casi tancada, ab coll molt alt y faldons curts; y uns pantalons amplissims. Altres n' hi havia que lluhian un levitón folgat, també ab un gran coll, y uns pantalons igualment folgats, que s' amagavan dintre d' unas botas altas de cuyro negre. Un sombrero negre molt baix, ab una civella, una perruca que cubria enteramet lo front, unas patillas que tapavan casi las galtas, una interminable corbata de musselina blanca que donava varis toms al coll ocultant casi la barba, y per últim guants negres y un gros bastó retorsat completavan la indumentaria. Los elegants eran reconeguts per sa llarga levita.

Las donas se presentavan vestidas ab uns sombreros farsits de plumas blancas y envoltavan son coll ab una boa; portavan uns vestits llarguissims, que deixavan no obstant, al descubert uns baixos de tons clars (sobre 'ls quals se creuhavan cintas) y las sabatas, Com los homes, usavan perruca rissada que 'ls queya sobre 'l front, y com ells, guants negres.

En la esmentada época era la gent molt aficionada á la ballaruga, y tant es així, que, segons llegim en una revista estrangera, lo 25 de Febrer de 1800 se va donar en l' Opera, de Paris, un ball de máscaras al que concorregueren mes de sis mil personas. Varios miembros de la familia del Primer Consul hi assistiren. Algunas elegantas, portadas per la tebre d' assistir á la festa pagaren pe 'l lloguer d' un domíno, de 40 á 50 franchs.

Estimulats per aqueixos exemples no hi havia ve-hí mes ó menos acomodats ni comerciant de mes ó menos importancia que no dongués alguna *soiree*. En aquestas festas se balla ab deliri, sent lo trajo generalment adoptat lo trajo grech en tota sa puresa.

Las senyoras se proveheixen sols en los establiments qu' están de moda, y posan tots los seus cuydados en la riquesa y elegancia en lo vestir.

Entre ellas sobressurt Mme. Recamer, qui 's trova en l' esclat de sa joventut y hermosura. Es la reyna de la moda. Los vestits blancs, pe 'ls qual mostra predilecció, fan furor. Fins las vellas per imitarla, no volen portar mes que robas de tons clars.

Lo públich de Paris, acut, dut per sa afició a la escena, á l' Opera Cómica, allavors «Teatro Feydeau» En lo pati d' aquet teatro, los espectadors no espat-

llavan las butacas, perque com era costum contemplar drets la representació, no hi havia assientos.

A las cinch de la tarde comensa la funció y avants de las nou de la nit se dona la representació per terminada, y 'ls espectadors se 'n tornan á caseta, qui á peu—son los més qui en cotxe.

En aquella época los carrers de Paris se veyan atestats de venedors ambulants; desde 'l venedor de cocas de Nanterre al venedor de pedra foguera, podria citarse un número espantós d' aque's petits comerciants.

Entre tots ells se veuhen sovint l' orador, lo cantant y 'l pianista ambulants.

Aquell senyor del armonium, qu' hem vist tots nosaltres, no fa molt, pe 'ls carrers de Barcelona era un sucesor d' aquells pobres pianistas de Paris. Lo Noy de Tona recorda als oradors ambulants d' aquella época.

Comptan las crónicas artisticas de *carreró*, qu' un pianista de *idem*, trobantse un dia en un *boulevard*, per mes que procurava arrancar notas brillants del teclat, lograntho fins á cert punt, no podia recullir ni una mala moneda.

S' escaygué á pasar per aquell punt Ellévion célebre cantant del Teatro Feydeau, y compadintse d' aquel pobre diable, feu acompanyarse per ell en lo piano, logrant ab sa hermosa veu lo que no podia ab sos dits l' artista de *carreró*, qui va embutxacarse maco-maco las monedas que, acabat lo concert al ayre libre, va captarli la senyora del esmentat cantant.

Allavors, com ara, tenian també punts negres que venian á turbar las mes espléndidas festas; degut á que si bé cambian los modos de vestir, no cambian los homes, y mentres los uns viuhen rodjats de plaers, altres s' arrossegan per la mes espantosa miseria.

Lo que 's troba á baix, y pateix fam, creu que tots los qu' están á dalt son causa de son infortuni, y per aixó la historia de totas las épocas registra atentats contra 'ls poderosos.

Lo dia 24 de Decembre de 1800, á las vuyt de la nit, Napoleon I, se dirigia en cotxe á la Opera. Anavan ab ell los generals Lannes y Berthier y 'l consul Lebrun. En una de las voltas del carrer de Sant Nicasi, lo cotxe de Bonaparte passà per devant de una *charrette* d' apariencia inofensiva, carregada d' una bota.

Tot de cop, una exp'ossió espantosa fá trontollar las casas y trenca tots los vidres de las botigas. Los desperfectes causats per aquest atentat foren considerables. Quinze casas quedaren poch menos que fetas runas.

Hi hagué morts y ferits, pero per miracle, Napoleon, no va sufrir ni 'l menor dany.

Mentres que Bonaparte continuava son camí—ja estava acostumat á aquets atentats—la noticia s' extén per tot Paris, y la consternació es general. Se vingué luego en coneixement de que l' autor del atentat (lo tercer dirigit á Napoleon en l' espay de dos mesos) va calar foch á la bota qu' estava carregada ab pólvora y metralla.

A son entrada á l' Opera, ab cara impassible, fou ls Primer Consul objecte d' una ovació.

L' atentat en qüestió no va servir per altra cosa que per aumentar sa popularitat.

Acudits

Una familia convida á dinar á un senyor extremadament xato.

— Mira Enriquet, diu la senyora de la casa á son fill menut, quan estarem á la taula no diguis pas res del nás del senyor qu' hem convidat.

Se assentan á la taula y lo noy queda mirant fixament al convidat y exclama sorprès.

— ¡Mamá, per que deya que no digués res del nas de aquet senyor, si aquet senyor no té nás?

* *

En Joanet está convidat á casa son oncle ab motiu de ser lo seu sant. Sa conducta á la taula es molt aplaudida pero arriban las postres, y posan en lo plat del noy mitja pera.

¿Que 's diu? li diu son pare á l' orella.

Y 'n Joanet contesta ab veu sonora:

— ¡Que la volia sencera!

* *

Dels atrevits exploradors de las regions polars, ha sigut l' americá Peary un dels mes desgraciats.

Després d' una excursió sobre 'l gel, se li gelaren los peus, y no hi haguè mes remey, que tallarli alguns dits.

* *

DELS GRANS HOMES

Lo metje es un home qu' está á la capsalera del llit del malalt fins que la medicina 'l mata ò la Naturalesa 'l cura.

Moliere.

Cada home té de vanitat precisament lo mateix que li falta d' enteniment.

Anónim.

Un tonto té sempre prou talent pera ser malvat.

Fran-Klin.

Un ambiciós tè per amos á totas las personas que poden serli útils.

Bruyére.

Poch cas hém de fer de la vida, de la honra y de la hisenda; perque la primera está á mercé dels metjes, la segona al capritxo de las donas y la última á mans dels escribans.

Quevedo.

Lo torment pítjor pera un home pervers sería tenir per espay d' algunas horas lo cor d' un home honrat.

Anónim.

CHINA

Interessant llibret d' actualitat contenint gran copia de *Datos geográfichs, polítichs, etc.* del Imperi Central Assiátich, una relació detallada de la insurrecció dels *boxers* y *matansas dels cristians* seguit de un *estudi del famós problema xino-europeu*.

Consta de 16 planas ab numerosas ilustracions de *personatjes, tipos xinos y extrangers, defensa desesperada de la Legació Inglesa, combats, etc. etc.* y un **MAPA COMPLERT** del teatro de la guerra, l'únic publicat recentment á Espanya,

PREU 15 CÉNTIMS

NOTA: Los senyors corresponsals de la casa, que no hagin fet pedido particular, si no hi ha ordre en contra avants del dissapte, se 'ls enviará lo mateix número de exemplars que de LA TOMASA.

RAMÓN ESTANY - S. Ramón, 6 - BARCELONA

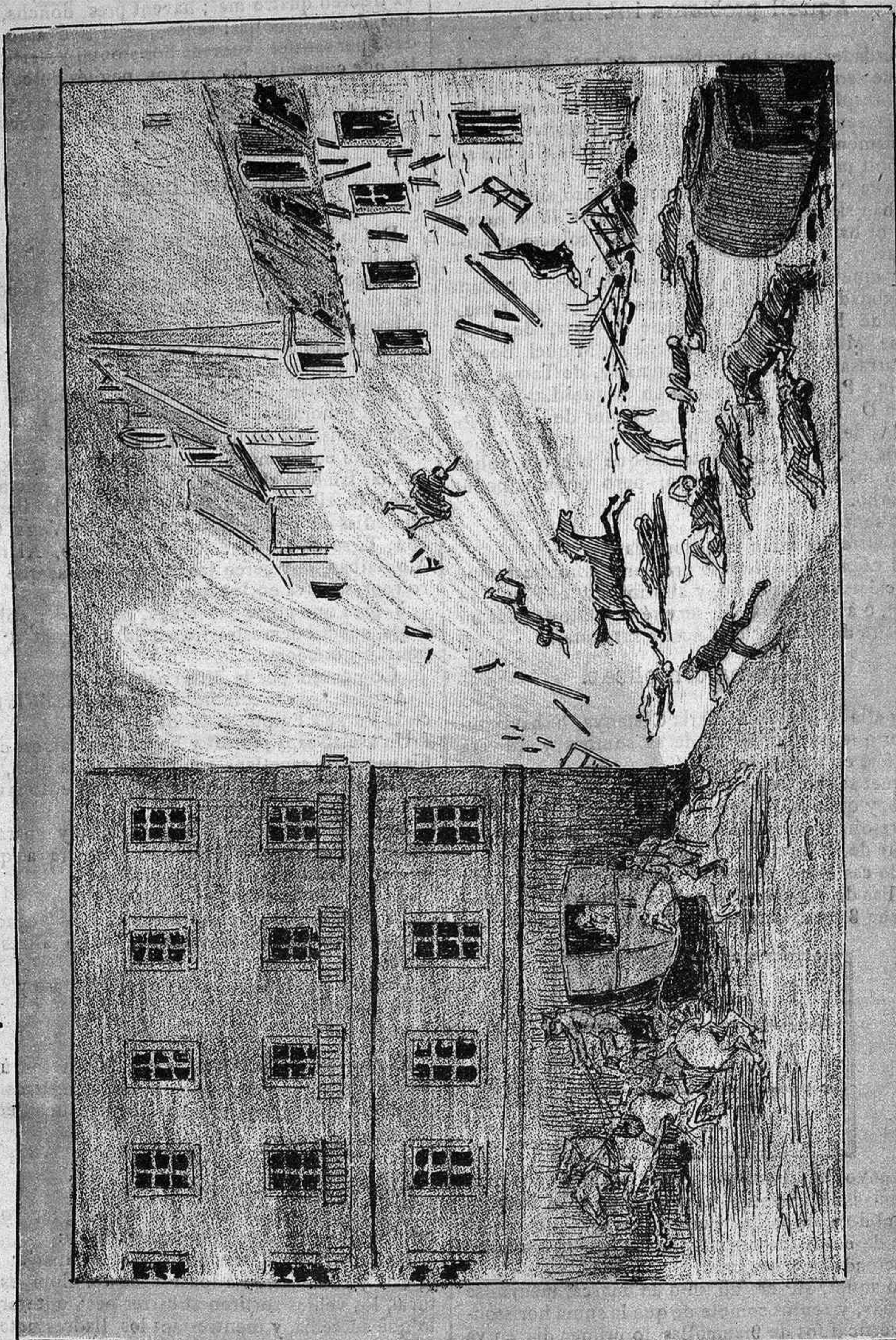
CHINA sortirà dissapte pròxim

LA TOMASA
BULLIDA DE SANGS

La Gasetilla ilustrada
de tot periódich local,
de la bullida

LOS ATENTATS NO SON GOSA NOVA

Un atentat contra Napoleón I, en 24 de Decembre de 1800

Curiositats

Aquell problema intrincat

Verdaderament lo problema era mes intrincat de lo que semblava á primera vista.

Sa resolució no era cosa de bufar y fer ampollas, per la senzilla rahó de que 'ls decapitats tenian exactament lo mateix coll y vestian tots ells una roba molt parescuda.

Hasta l' hora d' entrar aquet número en máquina 128 han sigut los Srs. que han intentat *lligar caps* y que 'ns han remés la qu' ells creyen solució al problema.

D' aquets 128, sols 9 han enviat solucions bastant aproximadas los senyors, Tomás Carner (á) *Tomasillo*, de Barcelona; en Jaume Tortosa, de id; en Jaume Malagarriga, de Graciá; en Miquel Bosch, de Tarrasa; en Joseph Campmany, de Tarragona; en Lluís Pallé, de Barcelona; en Miquel Latorre, de id; en D. Tapiol de Reus; y un lector de LA TOMASA, de Vilassar de Dalt.

Tots ells ab una bona intenció que 'ls honra, volian tornar los caps á son puesto; pero no han pogut iograrho.

Ho sentim.

Un altre dia serán mes afortunats.

Tal vegada resoldrán lo problema complicat, que enunciém á continuació, y al primer d' ells qu' ho realisi, ó à qui siga, li servirém gratuïtament un trimestre de suscripció al nostre setmanari,

Problema complicat.

Per allá 'ls temps de Maria Castanya, hi havia un senyor que no 's fiava ni de sa sombra y qu' era molt fort en números.

Aquet senyor tenia un criat molt aficionat al xarel·lo, y qu' encare que no havia estudiat l' aritmética, resolia las operacions mes complicadas, fent lo compte de la vella.

Es lo cas que l' esmentat senyor va comprar 32 ampollas de ví, y desconfiant del seu criat va colocalas en 8 caixóns, distribuïdas de la següent manera:

1	7	1
7		7
1	7	1

Lo senyor va distribuïrlas del modo indicat, per que sumadas horissontal y verticalment li donavan un total de 9 ampollas, y creya que d' aquet modo podria descobrir desseguida qualsevol *irregularisació* efectuada pe 'l seu criat.

Però aquet, qu' era un tuno de marca, menjantse la partida, y tenint compte de que la suma horissontal y vertical fos de 9 ampollas, lo primer dia en va fer desapareixe quatre.

No content encare, y sense descuydarse de colo-

car las ampollas de modo que dessin la suma senyalada, lo segon dia va sustrauren altres quatre.

Y per fi, 'l tercer dia, prenent iguals precaucions, va treuren quatre mes; havent pres, donchs, en tres dias, dotze ampollas: sense que 'l seu amo, que 's dava per satisfet, sumant horissontal y verticalment las que contenian los caixóns, pogués descobrirlo.

¿Quina distribució va donar lo criat á las ampollas cada una de las tres vegadas que va efectuar las indicadas sustraccions?

Capellans bramayres

Diu lo Sr. Rodriguez Solis, en un article titulat «La Iglesia y el Teatro:

«Segons lo P. Fray Diego de Cádiz, los cómichs estavan excomunicats y eran indignes de sepultura eclesiástica.

¿Quins delictes havian comés los pobres cómichs pera ser castigats tan durament?»

¿Seria potser perque 'i teatro y 'ls cómichs havian vingut á moralisar un espectacle que la Iglesia y 'l c'ero realisavan ab lo mes gran escándol?

¿Quan en los modestos corrals en que s' executaren las famosas «Eglogas» de Joan de la Encina ó 'ls celebrats «Pasos» de Lope de Rueda, ó las hermosas comedias de Torres Navarro, Lope de Vega, Calderón, Tirso de Molina, Rojas y Moreto, Alarcón y Montalban, se vejeren las indignas farsas que 'l clero representava en los temples?

Y pera que no se 'ns crega, per nostra sola paraula, aném á demostrarho ab la autoritat d' emponents historiadors.

Comensém per la *Missa del ase*.

Aquesta festa 's celebrava en memoria de la fugida de la Verge á Egipte lo dia de Nadal.

Un ase ab capa *pluvial* y bonet quadrat, era conduhit per varis capellans á la iglesia, en la qual, y en honor del anima] de quatra potas, s' entonava un gran himne.

Se cantava després ab gran pompa y aparato la missa major, y s' acostumava á la bestia á que s' agenollés en los moments oportuns.

Al final de la missa, en lloch de dir:

Íte missa est, lo sacerdot bramava tres vegadas, á lo que contestavan los concurrents ab altres tres brams.

Després se recitavan las alabansas del ase y 's repetia l' himne.

*
* *

Beethoven no podia escoltar durant los últims disset anys de sa vida ni un sol dels compassos de sa inspirada música, sense experimentar una terrible tristesa.

*
* *

Qui vol robar, molts s' en pensa.

Una quadrilla de lladres que va volguer robar á tot un poble, 's valgué del següent medi:

Uns quants bandolers pujaren al campanar de la iglesia y comensaren á tocar á rebato. Com es natural, los vehins sortiren al carrer per' easterarse de lo que succehia, y mentrestant los lladres netajaren totas las casas.

*
* *

TUTTI... DE REYS

—¿Se pué vivir... caballeros?

‘s diuhen uns reys als altres...
Y la vritat es, senyors,
que la rahó no ‘ls hi manca,
perque si segueix un mes
com la darrera setmana,
‘ls hi han de sobrar motius
á las testas coronadas
per rebotre ‘l ceptre d’ or,
enjegar lo trono enlayre,
tirar la corona al foch
ó ab «lo mantell d’ escarlata»
embolicar tot lo dit
y portarho á cal drapayre
tot dihent—¡Busqueuvos rey!—
als monárquichs papanatas

A seguir com fins avuy
la regicida tongada,
l’ ofici de «fer de rey»,
aqueixa industria tan alta
de governar las nacions
ab un jornal d’ á cal ample
no farà goig á ningú
y espero véurela encara
incluida dins la llista
de professions arriscadas,
com los miners d’ Almadén...
que no passen dels quaranta.

¡En set jorns *tutti* de reys!
Aixó es casi be un xich massa,
puig seguint tal proporció
n’ hi haurán doscents per anyada
lo qual vol dir qu’ ab dos anys,
de durar aquesta rauxa,
no queda demunt la terra
una magestat intacta
y ‘s plega la monarquia
per fer *huelga* los monarcas.

¡Nada menos quatre reys
en set dias!... ¡Vaya, vaya!
Me ‘n rich jo dels pescadors
de perlas y dels pouhayres
y ‘ls bastaixos y altres arts
que hi petan de quatre en quatre.

Ni ‘ls miners sempre en perill
de morir d’ una ensolciada,
ni ‘ls que fan mistos de pet
que pateixen de la caixa,
ni ‘ls que van á las pedreras
y ‘ls mata una barrinada
ni ‘ls que fan castells de fochs,
ni ‘ls que treballan al «Cánem»,
tenen may la exposició
qu’ avuy tenen los monarcas.

No mes un ofici sol
al de rey, li planta cara

per lo exposat; Mariner
de barco de guerra... á Espanya!
Donchs si; ‘ls reys d’ aqui endevant
—si continua la *passa*—
al suscriurers á un *seguro*
pagarán primas molt altas,
puig no hi haurá companyia
que s’ atreveixi á arriscarse
ab eixa gent que la mort
pot trobar á cada *passa*.

Quan algú surti á passeig
si troba un rey... ¡pasterada!
será cosa de fugirne
no fos cas qu’ al acostarse,
s’ esguerriés alguna *píndola*
mal dirigida y per guassa
l’ arplegués un *mirdón*
en lloch del qui va endressada.

Primer li ha tocat la *negra*
al rey Humberto d’ Italia
y á pesar de ser an bó
qn’ á mi ‘m vá da aquestas calsas,
y á pesar de ser un rey
noble, honrat, pródich, bon pare,
caballer, molt ill-ustrat
y altrás y altrás circunstancias
—en probas que ‘l seu govern
feu un paradís d’ Italia
y allí may s’ ha patit fam
y ‘s viu allí en la abundancia—
á pesar de tot aixó,
ni temps tingué de dir—¡Faba!
puig las tres *idem* de ‘n Bressi
varen deixarho cadávre.

¡Sempre es aborrible ‘l crim!
¡Sempre ‘l vessar sanch humana
sigui d’ un rey ó d’ un Roch,
es un delicté execrable
pro tinguís present també
que las rocas elevadas
son las que atreuen lo llamp
y aixó al fi y al cap son *gangas*
del ofici... que ‘l ser rey
te aquesta entre moltas d’ altrás.

Als dos dias de aquet crim
qu’ ha dat un nou rey á Italia,
lo Shah de Persia á Paris
per poch que també fá l’ ánech
puig un gabaix exalta
sense anarsen per las brancaas,
ab un revólver als dits

si no li fa figa, ‘l clava.

Fou un miracle del Deu
de Mahoma, que ‘n tals *trances*
sembla qu’ está mes al *quite*
que ‘l Deu de la gent cristiana.

¡Y cuidado qu’ al tal Shah
lo *passaport* li tocava,
puig diu qu’ allá en son país
de catorze mil ja passan
las testas qu’ ha fet rodar
durant los cinch anys que mana!

Després del fet de Paris,
tot just deu horas escassas,
arrivava la noticia
que ‘l rey de Servia Alexandre
—un minyó tan desmamat
que ja renyeix ab son pare—
havia estat també á punt
d’ anársen cap á fe malvas
de resultas d’ un complot
qu’ uns seus súbdits maquinavan.

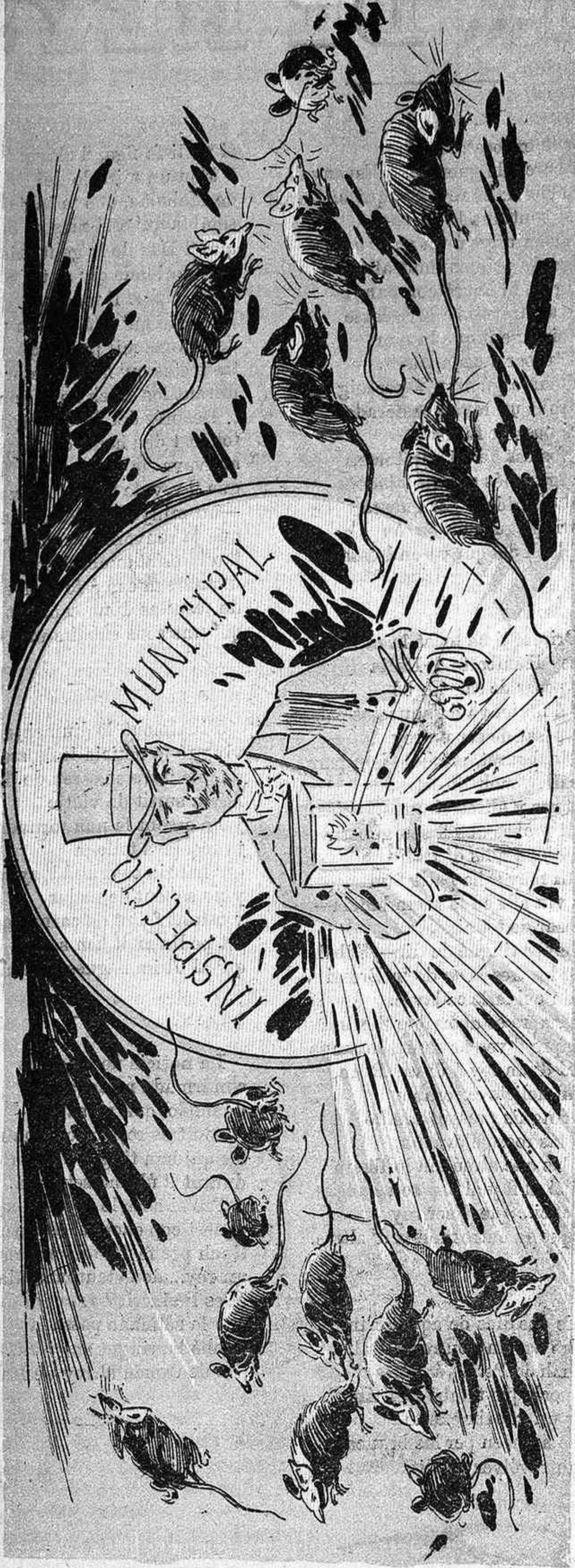
Finalment, lo diumenje últim
vingué la noticia infausta
de que ‘l trempat rey de ‘ls belgas
havia surtit de viatge
y no essent la nau tornada,
ja recelava tothom
qu’ hauria caygut á l’ aygua
y no sabent de nadar
y estant faltat de carbassas
tot podia molt ben ser
qu’ al últim hagués fet l’ ánech.

La noticia no ha sigut
confirmada ni negada
de modo. que no sabém
si son tres reys ó son quatre
los qu’ han tingut *novelat*
durant l’ última setmana.

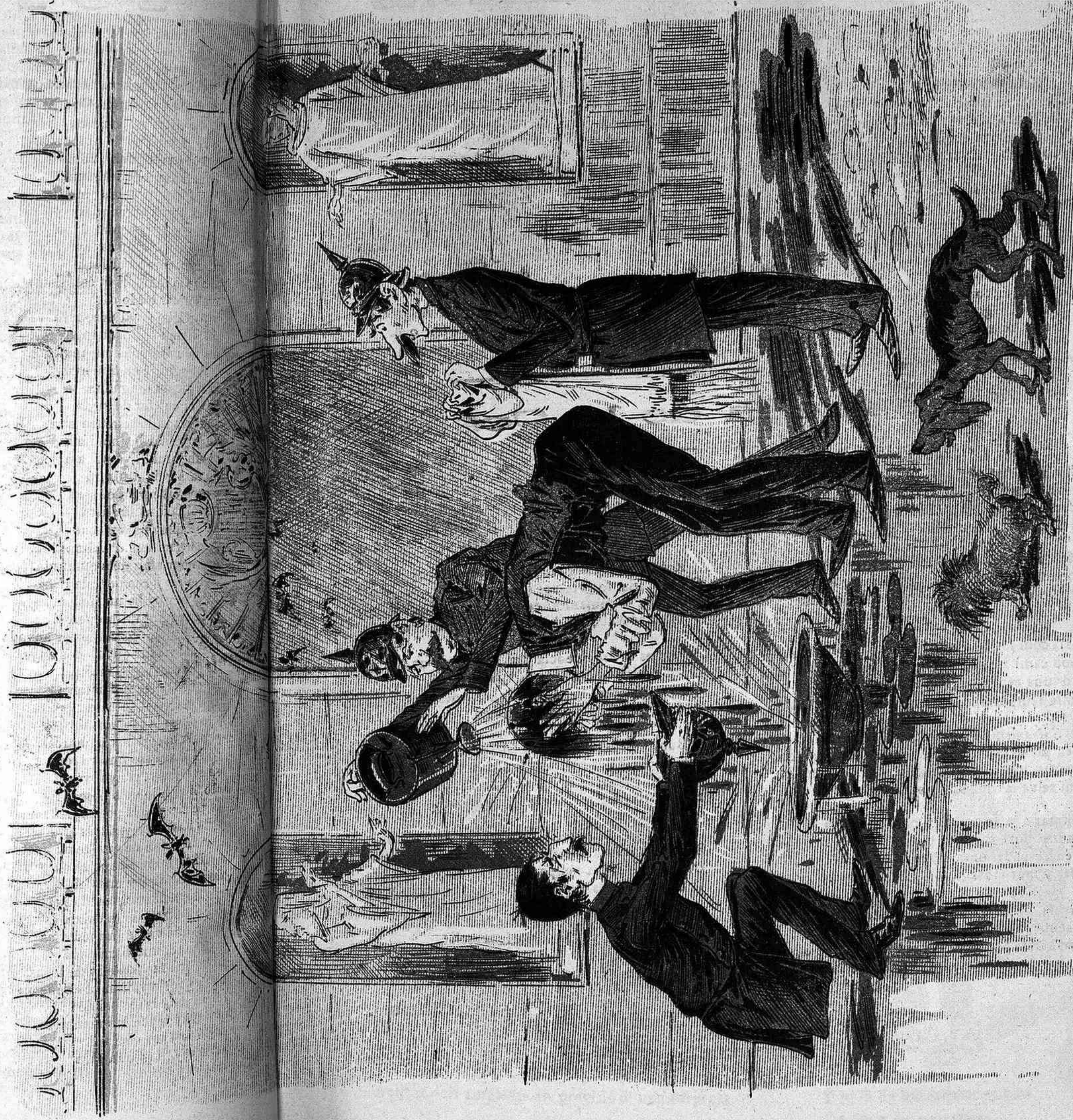
Pro si acás lo rey Leopold
aquest cop encar s’ escapa,
tinch per fé ‘l *tutti* complert
un rey... de la tauromaquia
Y es l’ aixerit *Lagaríjo*
que la setmana passada
també ha tingut *novelats*...
¡Fa de tronch al rey de Italia!

M. RIUSECH

La intervenció gubernativa ha despertat un gran canguelo entre las ratas de la Casa Gran.

Y es fama que aquell fulano ne surt tan plé de bruticia que es precis passar bugada cada cop que hi fa visita.

À LA MEVA VEHINA

Qu' es lectora de LA TOMASA

Hermosa vehina
fassim io favor
de llegí aqueis versos
puig per ma dissort
no tinch altre medi
ni la veig ahont
pugui demostrarli
ma vera passió.

L' estimo de veras
m' ha ferit lo cor,
graciosa vehina
l' estimo molt, molt.

Sos ulls com la mora,
son rostre graciós,
sas blancas manetas,

son peu rebufó,
sa franca rialleta,
y son tipo airós
li juro de veras
que 'm tenen miij foll.

Diguim que m' estima;
no permeti, no,
que 'ls gelos me matin
quan al primer vol
de la matinada
ne surt al balcó
per penjar l' aucella,
per regà las flors,
per saludá l' alba
que apunta á l' enfront.

Al veurela, hermosa,
lo suau ventijol
murmura caricias,
follias d' amor,
proclamantla reyna,
tributantli honors
y hasta 'l sol l' envia
lo seu bés de foch.
Voldria 'n quella hora
ser lo primer jo
de darii 'l saludo
fendit, amorós,
mes... per ma desgracia
dormo com un soch.

JOSEPH M.ª FELIU,

La estrella de la Costa

¡Miráula allá! modesta, com de lo bosch la viola,
Apenas de la platje s' aixeca en lo sorrall;
De caritat n' es temple que 'l sol lo tornassola;
Que petoneja tendre lo manyagoy gargal.

La ratxe amorosida de la marina brisa,
Com rés d' una pregària la arrulla ab son rumor;
Los angelets l' hi envían sa celestial somrisa
Y l' hi ofereix la costa son llit d' arena d' or.

Aixís com los fars brillan del mariner per guía,
Lo bon camí signantli, lliure de banchs y esculls,
Ella d' una esperansa l' esclat diví li envía,
Quan la tempesta enjega atronadors mormulls.

Del *Salvament de Naufrechs*, n' es ¡ay! la humil caseta
Qu' en sas parets aú escrita sa humanitaria acció;
¡A quants, que alenan are gosant salut completa,
Los hi salvá la vida sa fraternal missió!

Del mar á la voreta no 's mou ni nit ni dia,
Vetllant l' hora suprema que intente lo colós
Alsá encrespadas onas, naus deturá en sa via,
Y vidas y més vidas tragars' sense repós.

Llavors, ab éll en lluyta, sos medis to's desplega
Pera acudi en aussili dels inminents perills:
Del mar irat, prenentlo, al náufrech arrep'ega;
L' espós torna á la esposa; torna á la llár sos fills.

Per ella no hi ha rassas, estranyas, ni fronteras:
¡Hi ha vidas que perillan? ¡Donchs á salvar s' es di!
May mira á quina terra perianyen las banderas
Qu' issa en la nau perduda lo mariné' afligit.

Robá á la mar sas víctimas, es son deliri noble;
Oórir al trist los brassos es son més viu conhort;
Son goig, la humanitat confondre en un sol poble;
Prestar consols, son lema; la caritat son nort.

Ella es la Providencia que amiga ma us allarga;
La que á la nau envia lo cap de salvació;
Que vá aixugant la llágrima que se desprén, amarga,
Al benehit escaif de son diví petó.

Burlantne de l' onada la fúria prepotenta,
Vola, ab lo *salva-vidas*, del naufrech al socors
Y 'l *llansa-caps* dispara que lo camí presenta,
Pera arribar á terra; per fi de sos dolors.

¡Salut, héroes que anima la caritat més santa;
Braus tripulants que al guiarne lo bot del *salvament*,
Desafiéu irada, la tempestat geganta,
Y, fiat en febles taulas, lluyiéu contra aygua y vent!

¡Salut, humil caseta, la estrella de la costa,
Estela venturosa que ab son felís esclat,
Pregona qu' encar brilla; que may irá á la posta,
Lo sol hermós y esp'éndit qu' encèn la Caritat!

FRANCESCH MARULL

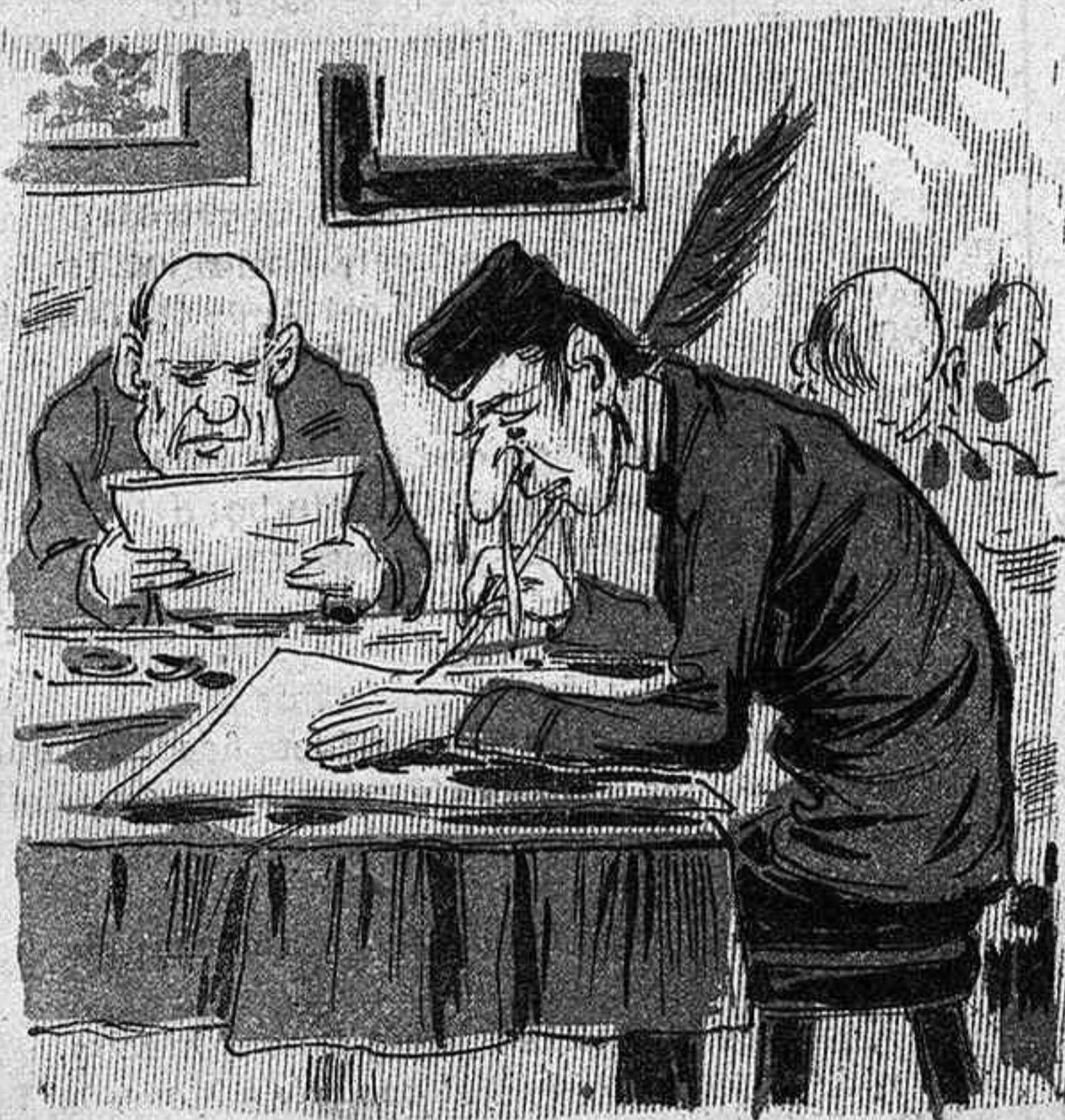
LA TOMASA
LÁ INSPECCIÓ

Si no hi veu clar no serà per falta d' ulls

Yo le voy á pedir la inspecci6 de mis hechuras .

Actitut dels empleats en previsió d' una sorpresa

Y jo la de los companys que cobran y no escombran

VEUSAQUI QUE.....

Es históric y no mento;
vuli dir jo, que no es cap quiento.

Una nit que, de tanta aygua,
pluvia á boots y à barrals,
arriuvá al hostel de Roda
un senyor dalt de caball.

Veyent que lloch no tenia
en lo voltant de la llar
pera aixugarse la roba
y escalfarse peus y mans
puig l' escó, banchs y cadiras
s' havían prés per assalt
pe 'ls carre ers y ordinariés
que allí havian pernoctat,
vá cridà al amo y va dirli:

—¿Tenu pernil?... Al instant
porieu dos talls al estable
ber grosos pe 'l meu caball.

Al sentí 'ls que s' escalfavan
aqueix cas original
de que un caball ne fés menja
del pernil, trovantho estrany,
varen alsars' tots á l' una
y al estab e van fer cap
per veure si li agradava
lo pernil al animal.

Lo senyor va acomodarse
aprop del foch mentrestant,
mentres varen compareixe
l' hostaler y 'ls parroquians
xasquejats, perque, la bestia,
lo pernil... ¡ni 'l va tastar!
—«Miri: (l' hostaler va dirli
á n' el senyor mitj *picat*.)
Aquets ho han vist: de cap modo
vol pernil 'l seu caball»—

Lo senyor sério contesta:
—Me 'l menjarè jo, es igual.

PEPET DEL CARRIL.

À UNA DE TANTAS

Quan al balcó 't veig
tan empolaynada
ab llasos al cap
y tan empolvada
¡qué bonica estás!
¡qué 'm semblas bufona
y 'm dona molt gust
mirarte una estona.
Pró... si penso apart
que per res serveixes,
que no sabs dá un punt
y per l' or daleixes,
¡qué m' agradas poch!
'm semblas un cástich,
puig noyas com tu
¡qué m' en fan de fástich.

J. ASLEIB

La mort del Rey Humberto d' Italia, que Deu l' hagi perdonat, ha desenterrat una colla de morts *reals*, ocasionadas per lo punyal ó 'l revólver del fanatisme ó de la miseria.

La llarga llista de monarcas *pelats* que han publicat los rotatius no conduheix á res mes que á envalentonar als del *ofici*: es un reclam com qualsevol altre ja que demostra ben clar que no 'ls ha anat tant malament com aixó durant lo sigle als que tenen interés en fer desapareixe 'ls *caps grossos* de las nacions y Estats d' abdós continents.

L' efecte contraproduhent d' aqueixa propaganda per passiva fa mes mal que totas las doctrinas disolvents y que totas las lleys repressivas.

Y no 'ns exteném mes en consideracions per respecte á altra classe de *considerandos*.

✱

Lo *Ché* de Persia també va anar prim com no se 'n anés á menjar macarrons al altre barri.

Son las conseqüencias de la Exposició de Paris pera certs visitants exposats á la admiració universal per son luxu escandalós fent denteta á la economia dels vassalls.

Una exposició aixís porta aqueixas altras exposicions.
Las de deixarhi 'l *tupi*.

✱

En cambi al amo de Servia li ha succehit lo mateix sense mourers de casa, com qui diu.

Aquet potser no hauria tingut la exposició de pagá 'l *pató*, anant á Paris.

¡Que hi dirá un hom'!

Es exposat aventurar la planeta de cada *ché* de aqueixos.
Perque ara 's veu que allí ahont menos se pensa salta un Bresci.

✱

Ens tenia preocupats de debó lo no trovar un digne representant d' Espanya en los funerals del rey d' Italia.
Quan varen dir que hi aniria 'l del *llorón* ó l de la doble W. concepuavam que no eran homes de prous... galsons pera tal representació.

Empró quan varem llegir que delegavan á n' en *Piu* de la *Cebolla*... ¡quina satisfacció la nostra!

Aixó de poguerhi tení un *piu*, vesteix molt.
¿Que se 'n riuhén?

✱

A horas d' ara sols sabém per conducte fidedigne que 'l senyor Golfín es una bellissima persona, molt fina, molt il·lustrada y molt no se que mes.

Porta un raspall noy.

Apa regiradors; convidelo á fé 'l wermouth cada dia al Petit Pelayo per' que menji mes gust.

Que de gana, gracias á Deu, diu que no n' hi falta.

¿Qui sab si 'l convidessim á fé un arrós á Moncada?
No tinguin pó, que no será res.

✱

Nada menos que cinchcentas mil *llaunas* importan 'ls honoraris que per R. O. ha de satisfer l' Ajuntament nostre, al inginyer Sr. Garcia Faria per son projecte d'alcantarillat.

Aquet nom de Faria 'm recorda l' abate Faria del *Conde de Montecristo*, qui va descobrir á Edmundo Dantés lo secret d' aquel tresor immens.

Es lo mateix, sinó qu' es completament al revés lo que ha passat á n' el Faria de las alcantarillas.

Un comte de Madrid li ha descobert 'l compte y ell se 'l queda.

Sino que quan 'l recullirá, no n' hi trovará la meytat. Per guanyar un plet de 500.000 *llaunas*, es precis donar la gran *lata* 'ls defensors al que pledeja.

Per mes que ja está aprobat y reprobato que 'l qui vulga entaular un plet al nostre A untament té segura pe 'l prompte una cosa;

'L guanyar.

✱

La catástrofe ocorreguda á bordo del crucer (de nom) *Infanta Isabel* es natural y llógica desgraciadament.

L' enfonsament del forn de la caldera *remendada* temps atrás es l' ensorrada final de la marina (?) de guerra (!) espanyola.

Qui mes digne de cantarli las absoltas per *in eternum* que 'l contra-almirant *Sin-vela*.

Las victimas son fillas llegendimas de las barbaritats comesas durant 25 anys per lo Ministeri més inútil y despilfarrador que ha tingut la primera nació del món que ha navegat mes per la mar revolta de la Hisenda sense anar á fons may, però negada sempre.

¡Encare gosan á parlar alguns de la conveniencia de remontar nostra marina, a' la gent que tenim!

A n' els que ho proposar, 'ls faria servir d' hélices.

✱

Segons nostre corresponal telegráfic especial en Shang-de-xay, 'ls representants de las potencias europeas á Pekin tornan á ser vius y están mes bons que may.

Tenim pó que demá tornin á dormir lo somni dels justos. Pro tenim la confiansa de ferlos torni á reviure, si 'ls reporters inglesos y nort-americanos no hi tenen inconvenient.

'L dia que 'l tals representants quedin morts de serio ó vius de debó per sempre, no sabrem de que fer manegas al parlar de la Xina.

✱

Llegim:

«Lo Ministre de la Governació ja té enllestit 'l projecte reorganisant la policia. ntes de posarlo á la firma n' ha d' passar 'ls ulls lo Sr. Silvela.»

Malo! ¡Adeu projecte!

Ja tenim segú que quedarà en projecte.

Passarne 'ls ulls D. Francisco es com si se 'l passés pe l cap-de-vall de la espinada.

✱

Es molt xocant que després d' un atentat se descobrixin tots ls fils de tramas y complots, dels quals ja 'n tenia noticia la policia de la nació respectiva.

Encare que antes no n sabessin res.

'S veu que totas las policias de mon están talladas pe 'l mateix patró.

Ens queixém de la nostra porque cadascu se sent del seu mal; pero la condició universal dels de la seguritat pública es llevarse tart y...

Quan fou mort lo combregaren,

Perque miréu si n' ha trovat de preparatius pera despatxar al rey Humberto are que no hi ha remey!

Si no l' haguessin assassinat, encare no se sabria res dels perills que corria.

✱

L' home de las solfas, l' inolvidable Rodereda, que are 's franqueija ab la *Conxa*, ha alcanat una victoria dirigint la «Marxa Militar Espanyola» de 'n Sadurní.

Digali *Llántas*. Ell als estius sonant á la fló y nata de la madrilenyeria, ha deixat de *banda* á las demés bandes municipals d' Espanya y tenint la *Conxa*, 's banya en aygua de rosas.

Felicitémlo deixant de banda las *solfas* de la levita, y fém extensiva la felicitació al Mtre. Sadurni per l' éxit de la séva *Conxa*.

Pro que no 's mogui.

✱

La detenció d' un lladret d' onze anys per haverse apoderat d' uns quants bitllets de Banch, siqué una de las noticias que he llegit fa poch, digne de comentarse filosoficament.

Lo nen 's diu *Aloy*, qui, por lo vist, encare que siga petit no es cap noy.

Si antes de ser home ja coneix 'l valor fiduciari, ¿quan será gran, no serán 'ls seus coneixements de moltissim més valor?

¿Perqué, donchs, á n' aquet net de *Cágo* no se li dona un bon destino á la Tesoreria del Banch d' Espanya, únich puesto ahont faria molt aquet xicot?

La precocitat del nen *Aloy*, revela un immens carinyo misteriós á la Hisenda espanyola.

Lo recomaném al nou successor d' en Villaverde, per quan se fassi un altre empréstit de *paper*.

¡Que no l' empaperin á n' aqueix xicot!

✱

L' ofici de assesi, com mes va menos contratemps té.

Després de llegir cada dia veredictes d' inculpabilitat á favor de *mata siete*s que tenen la rahó al cap del canó d' un revólver, abona nostra afirmació l' indult del assesi Floranes que als tretse mesos de menjar *limonas*, á pesar de esta condempnat á menjarne 16 anys de carrera, ha exclamat:—¡Are, prou!

Lo vestir jaqué á presiri, també com al carré es molt mes decent y considerat que l' aná ab brusa.

La decencia fá cometre molts indecentadas fins en lo cumpliment dels fallos de la ... de la

No ho vuy acabar de dir.

✱

Havém rebut una fulla titulada *Angel Caido*, en la que 's treu los drapets al sol á un *arjival* y celebrat drama turch catalá.

Com que la esmentada fulla té molta pasta, y 'l número está á punt d' entrar en máquina, la setmana entrant, nos ocuparem d' aquest assumpto ab la deguda detenció.

✱

Tenim lo gust de participar á nostres llegidors que en la pr xima temporada d' hivern actuará en lo Teatro Principal una companyia de sarsuela catalana baix la direcció del aplaudit tenor cómich D. Emili Huerva.

LITOGRAFIA BARCELONESA

6, CARRER DE SANT RAMÓN, 6

SOLUCIÓ AL PROBLEMA

DECAPITATS QUE RECLAMAN SON CAP (Vegis nostre número anterior)

Tots lo seu cap reclamavan,
y tots son cap han trobat.
Aquesta es la solució
d' aquell problema intrincat.